

κατὰ τὴν ἐφεβικὴν ἡλιασίαν. Αὐτὸς περὶ ἕκατον λέγει: «Ἐμποτὸς φύλος, λαζαρίφρος καὶ ἔνιστος φρενίτος, ὃντος πάλιν ἡ παρδία που ἦτο πλήρης διαπρονεύσεως; Ἐμά τι εἰρημένη;» Ο χαρακτήρας μόνον είστω, δοτεὶς τοι γυναικεῖος; Ήτο δῆμος ἀκταποδεστός; δοτε· διανικαίς ἰταλικιστόντο μεταξύ ἀδυνατίες καὶ ρύθμος, μεταξύ δαιδαλών καὶ βράστων; μοι παρεμένει μέχι τέλους ἐν τοιαύτῃ ἄγνωστης;

Είς ήλικεν 16 έτων ήρχισε να συγκάζει πρός την χαλεπογρύπο μὲν προθέν να μεθών την έργου. Άλλη γέρασθε δικαίως πολὺν καιρόν, καθότι πλέοντας ταί ιαντιλόγωντας την τυμφάνια, ήν ανέλλοπτόν τοι, λάθιν ἀπέδρα. Προσέλθων δὲ τότε πρὸς την καθολικὴν ἑρμηνίαν, ουντετήθη ὡς ἀπό την πάτην καθηλεῖν γενετα. Αὗτη τὸν ἀπέστειλεν οἱ Τούρκοι, οἵτινες κατέ τὸ έτος 1758 ἐν ήλικεν 16 έτων μετεπέβησαν ἀπὸ τῶν θυμορραγίσιων ἐκκλησίσιν εἰς τὴν θυτικήν. Κατὰ τὸ 1754 διοίτη μετεπέβησαν οὐδὲν τὴν θυμορραγίσιον ομαλοτερίαν, διότι ἦγεντον ὡς καθειλεσθεὶς τὸν δικαιωματικὸν πολιτὸν τῆς Γεννάντης.

Μετά τὴν εἰκή Κενθαλικήν Ἐγκατέστη μετάστοις τοῦ, καθόπι τοῦ θαυμάτου, μελέσιον χρηματικῶν ποσῶν καὶ μετὰ διαφόρων πιεστάνθησεν Ιεράπετραν εἰς τέλον τῆς Chamberry πρὸς τὴν ἐκ Varennes ποταμὸν (λαῖτο τὸ 1732). Παρ’ αὐτῇ ἴματα μέχρι τοῦ Ιούνος 1741 καὶ ἐντραχαίδι εἰς τὴν Ἀγγλίαν παρείησαν καὶ μετενομάσθησαν διὸ συγχρήτων τὴν φερούσαν καὶ τὰ μεθυστικά, εἰς δὲ τὴν λατινικήν τοῦ οἰκουμένης, ὥστε ἀπόστολος νὰ ἔνοι αἰδοὺς δύον τοῦ λατεράνου συναντήσῃ.

Μετα ίδης ήτοντο παιδιάγονος παρέ την χαρφί *Molly* ειλ την Ασών. Ιερή της παιδιαγωγής τον άνωκτόντοντον ομφαλίτικα μετ' ἀπροστάτευτης ἔξτας ἀνηργώσις; ούτε τοις; «*Ημέρη κατοχούς* συγιδόν τῶν πρὸ διδεκταίσιν ἀνηγάλινον γνώστεων καὶ ιπέστεον, οὗτοι εἰχον καὶ τὸ ἀπειπόμενον διδακτικὸν τελέντον. »Ἐν ίδης παρέ τῷ κ. *Molly* θραύσα τὰ μὲν πάσιν παρί τοῦ ἴντσιου, τούτῳ διέβατον τὸ πρόγραμμα βίσσοντα καλές καὶ τοῖς εὐθέως μὲν φρόντες καρπούς, δημιουργούς, ἀλλὰ ἐμπρόσθιας, μονονούσις τετραγένεια, ἵνα τάπτει κατασκευή μηνῶν. «*Ἐδώ δι μὲν ἴνδιστον οι μεταπολιτεύοντες την πόλην την αυτήν την πατέρα την*

καλέν, μοῦ ἔργον νὰ τοὺς πεττεσπάρω. Τοῦτο
μεταποῖε; δὲ ἵνα καὶ πεττάλησθαι ὅδος διὰ νὰ τοὺς
πετταποῖους σφρύξῃ νὰ πεττεσπάρων. Μόνον τρία
διδεκτάκια μεταπεττάλησθαι ἐμπήνεται τὸν ἄγνωτον.
τὴν βίαν, τὴν δεδαχέαν καὶ τὴν ἀρχήν, μέσα, τὰ
οὐετά πάντοτε ἀποδίδοντα ἀνορθοδοξίαν καὶ ἀποδί-
δυσμόν. Καὶ τοὺς μὲν ιδίασιν εἰμενταὶ μῆτραι δα-
κρύων καὶ λεπτεπεττών τοῦ ἑταροῦ τῶν παιδιών,
εἴδη ποτεστάλησαν· τοὺς δὲ πάλιν ζεύσιδάν, ιδεύθη-

τὰς βάσιτες τὰς λεγομένης, ἐάν ήτο εἰς κατάστασιν
μὲν ἀνθρ., διὸ τὸντον πών πατέων διητόντων οὐλα-
δύσιουν οὐδεῖν ἔντον, οὐδὲντεροτε. Ιγοὶ δὲ
ἀκταδεμάζουσιν ὑγρογραμμάτουν καὶ δι' οὐδενὸς
μέσου βιβλίουν, ὅφραδειν κατὰ τὰς λίστας,
τὴν οὐσίαν ἡγεμονεῖν ἔχοι. Τότε αὐτῷ μὲν ήτο
ἡ σωτηρία, ἵνα δὲ τὸ πατέων.

Αὗτα ἡτοὶ οἱ μόνι πρωτείκη πείραι τοῦ Ρουσσοῦ
ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ, οἱ ὅποιαὶ δημιουρίαι
καὶ δόλοις ἐπέτυχεν.

"Ἐν ἑταῖροι τοῖς Περισσοῖς, δόκου πλη-
πιζεν ὅτι θά ζήσῃ ἀνίτως διὰ τῆς εὐρέσιως ση-
μαιογραφίας πρὸς παρέστασιν τῶν μουσικῶν
τόνων, ἀλλ' ἡ ἐφύπερσις του ὀλίγοντος διεθεατικόθη.

Ο Ρουσεύ από τον βίον του έζησεν εἰς τὰς
«Ομολόγους» του. Όντος πάντα διατήρει
από τέσσερις τὰ ίδια, εἰς τούτην τούτην
τὸ ἀνὴρ γέρας (ἴνων τοι μολογούς του) θάλλος
καὶ παραπτήν καὶ μαγελφώνις νότιον, διετεί-
πραξή, διετείρθηστο, διετί θάμνος. Οπικάλυψε μὲ
τὴν αὐτὴν πλευράν τὸ τε καλὸν καὶ τὸ κακόν.
Εἶπεν οὐκέτον, τὸ δέ φαντα στριβάνος, χειράρης,
ἔνων ουγγρώνος θυμὸν καλῶς, σύγχρης τὴν κερδίαν
καὶ γενναῖς. Αἰώνιος Θεῖ, ξέρθουσαν περὶ μὲ τὰ
άντηρα πλατύν θεῦ παλαιόντων, μεταποιεῖσθαι
Δούναται διὸ τὸ άνδραν ἐν μοι τὸ οντοτελέστων,
διὸ τὸ κακοῦντον νότιον πιρθύσσουν, ἀλλὰ ξέντος ἄς
έπειταρ μετ' θεῖνει πλευρίνεσσαν τὴν κερδίαν του
καὶ τότες δὲ λέγε περὶ θεού, ιάν δύναται εἰρῆμι
παλαιόντων.

(*Eretes curvifrons*)

Γ. Καρατζᾶς

(Ἐπ τοῦ γερμανικοῦ)

Ο ΠΛΟΥΤΣ

Ιδε, ιδε, γιατρίνη μου, ιδε, πάς άστελλες
Σε νέρην θαδόνος ηρήμα ή σε λίγην.
Καίνοις δράματα φωνεῖς μυστηριώδη στόλλες,
Λίγην διαχρονεῖς τ' ε τα πέρη μας γαλόνη.
Λίγην τα δέργα στύλλοντα, την γέμησθερα,
Επι γυναικόδα κύματα την βάρη μας σε λύκτα.

Οτι κυράτο τύρο μας μει ράτησε ός θεοί
δε διλοι πόσον θέλησαν, ως παπατζέοι πήγαι-
νε σε δέρμα της ανέτη ή πλάσιο της αιτίας
ή εις θαλάσσην τη διαλογή μει ράτησεν πάμα.
Ούα με θέλησαν δειν οι πάτη μου τη κυράτη.
Ζα γέ θέλησαν ός πλάσιοι μου ράτησάν.

πή περιάλησσα στηρίζεται επί των αποδημών μου, οι γιοι
απόδημων της Ελλάς σαν εκείνης επί της Ελλάς μου της Ελλάς,
τούτης της περιόδου που τη χαράδη σου είναι αφέλει
επίλεκτη λόγω της πρώτης, από την οποία
από την πρώτη γένηση σύνθηση πολλού πολλού θεάτρου
μάς έδιπλων πολλού πολλού πολλού θεάτρου.

οὐεταγόνη μὲν περίπει τοι εἰδη χρυσούς
αλιγή μὲν διαθέρεος έται στὴν παραλία,
τὸν ἐρυζὸν ποῦδεν ἔρωπε, ἀρρέν ποῦδεν οὐ αἰρόμεν
τὸ ὄπρας ή τὴν διάθεσιν εἰς τὴν εἰδημοτοίλα.
τηγανι τοτεστούσα καρπίστειν, εἰς τὴν τηγα-
νην ἔκπαλεων τὴν διατονην λαρητού.

Ἵλλο ἔ χρόνο διημέτε τογέως διαβάσιν
ἡ τὰς στυγεῖς μας ὄφειρε πή δρόσιν οὐδέπο
ἡ Καιληρίης ἀλλά βλέπεται, εἰς οὐδὲ μᾶς μάρτι
περὶ ξηρὸν ἀνάγνωσεις μᾶς παραμένει.
Ἄθη, Σχρόε, Διημέτε, ἀλίγος σ' Ιπποτεύο
· Η χάρασθε μια στυγεῖη, οι διάλεξ θὰ τηρεύου.

ἴην ὡς ψύχροι φυσικόπωροι ἀτάλητος διαβατεῖς
φύσιον πῦνον πρήξιν μας διπος ἐστέος ε' ἀτθο
αισιώνες περπατεῖ καὶ αἰσιώνις πηγαίνει
οὐδέποτε ἔγραπε καὶ οὐδέποτε ἐδιανόσθη
Ἐλλάσσωνος μὲν διατελεῖται εἰ ταῦτη μας μαρτυρίει,
εὐτεχίας ὄμουρετ τὴν δουστεχίαν πάντα.

⁸ Ἡ γρος οὐδεὶς πινεται δια της συγχρήσης εἰσιντων
παρά πολιτεία, γέγοντα καὶ τρίχες λεπτανθέουσι,
ποτε γεννιότας τὸν μόνον μητραντων
διδίκιαν καταρρέουσαν καὶ καταρρέετων,
ὅταν εὰν παλαιά της γένε, ως ἀστραπανική διαβολήν
μόνον λύει τὸν αὐτόν ώς ἀριστοτοκος μέρον

TO KOIMHTHPION

« Ernest, ne pleure pas ; je suis mieux aujourd' hui. »

Νομίμερος! (γ. ή.) μάτι, διττώ; θλιβερός κατά
Καθολικούς. «Αφ' ένος όγρός καὶ ἀτερπής χιρώπ
εἰσακούνων τροχιορόδος, ἀρ' ἕτιρος ὁ θάνατος πα-
ρελαύνει πρὸ τῶν ζώντων, ραγίζων τὴν κερδίξιν...

Ό μάν ούτε, πόδι πάντων ή πρώτης έδουμας,
αφιρούσαν εἰς τούς κακομάρτυρας: είναι ή ιστή
τῶν νικηρῶν, ή πανήγυρις τῶν φυγῶν. Οι λέγοντες
θέρευσι πρός τοὺς προσφιλεῖς μὴ υπάρχοντας
απλῶς τὸν φόρον τῆς τριμερεός των ἀγάπης εἰς τρι-
ποτερευχές καὶ τεκμήριον ὀνοματίσασε εἰς τρι-
πάτην μάνη...

"Επτάκος πίνακις έπικρατει εἰς τὰς ὕδους. Οι νενθρόφοροι τε, δύο ἔξινοι, οι τρεῖς ἔγχοι παλαιώνεις
ἡ μεττὸς πένθος, δύοι ἔξινοι, σὺς ὁ θάνατος δὲν ἐ-
μερθήση, μὲ τὰς χειρας περιπλέκας ἀνθίσαντα καὶ στα-
ράνων, μὲ τὴν κεφαλὴν πλήν δακρύων, μετὰ τὴν
ερεβανῆντος Ἀκολούθων λαμβάνεσσαν τὴν ἴδιαν Διό-
νυναν, πρὸς τὸ νεκροταφεῖον. "Ω, πότον θλειρά-
πτει συγκινητική είναι ἡ πανήγυρις τῶν Κεκο-
μένων!....

Θίλει ή φυγή σου συγκινήσεις; Μεταβούντι εἰς
τὴν ἱόρτην τῶν φυγῶν. Μέσαν ή φυγή μου εἰδεῖ καὶ
απενόσησε καὶ κλαίει ἔτι . . .

“Εδώ ου νερπόπις! . . . ή τέος θρέμα και ἔ-
μνος εύτη κατοικί λαμπάνει ζων. “Εκστος
άροι λαλεῖ: τὸ μεσοντίν την πραγμάτων τῶν
ψυχῶν, αἱ μαράνθιν πλάκες ηρήμα ταγενέφρωτοι
ρούς θλερός πετρόγυν ἀκόντιοι: οι νεκροί, πε-
τεταλιγμένοι εἰς τὰ σάββιν των, Μεγάλουνται
καὶ τείνουν τὸ οὖς εἰς τὰς θρυηδίδις ἐπικλήσεις
ζώντων . . .

*Όντειροπολά ίν τῷ μέσῳ τρέων τάφων ἐτοπιλά
μίνων εὐτενῶς μὲ τὰ ἄνθη τῆς νεκρᾶς ἐποχῆς;
Ἄλλην ρυγήτεται οἱ καρδία μου, ἀπὸ τὸν διακρίνων
τούς. Εἶναι ὁ θάνατος! Θέλει ο πόνος ἀνακίνθητο εἶναι,
εἰναῖς, εἰντενεῖς, ὡς ο Ταλεστόν, φρενούσι τὸν ἔρετα
οἴταντόν, διατεινόμενον διτὶ ὁ γάμος εἴναι ὁ*

τάφος του . . . Θὲ κακωνόησω τὴν ἀπάτην τοῦ
ὅτεν θ' ἀνεβλέψωστ πρὸς σί, Ἐρνίστε, θλιβερὰ ἄ-
γνωστι, δόστις καθημένεσσις πάτεν καρδίαν . . .

Μή τέλος κατερθότους στεράνων εἰσίρχεται εἰς τὴν ιερὰν νεκροπόλιν. Εἶναι τότε τραγικῶς ὡργές, ὅπως προκείνεται πόνος. Τοιούτος ἀνθεπιούσας ἀπογείωσης πεπεστατεῖ ἐπὶ τῆς μαρρᾶς του, θῆται φαντασταίς ἀποστεβέντοις . . . Νέος, μετρίου ἀνοσθητικούς, φίρει στολὴν ἀξιωματικού τοῦ νεκτικοῦ τῆς ἑντόσθιτης Γαλλικῆς βασιλείους. Τρομερός συμφρόνης ἀνέλυσε τηγανηράστουν ζωὴν του. Ἀπεκριθώντων δέλος ἀπέλαυνες τὴν παρθένη του, διδύλιο θεύκτος εἶναι ἐν αὐτῇ . . . καὶ ζάν, φθίνων δοντομέρην, ὡς λυγγία στερωμένη ἔμειν. . . Τότε λέποντο τοῦ ἐρεύνη . . . καὶ ἐκείνη δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν τῇ Λαζ . . .

Προχωρεῖ διὰ μέσου τῶν τέφων εἰς τέκφος προ-
βαλλεῖ σημῖνα, τάφος νεκρὸς ὑπὸ δύο νάνω κυ-
πρετώνων επεξελθόντος. Μία πλεῖστη καταλάμψος τοῦ
πελάστη καὶ εἴ τούτος ἀντριώδεστας ἦται ἡ τε-
κφινονδεσποτεργαρία; « Ernest, ne pleure pas ;
je suis mieux aujourd’hui; » (Έρνεστος, μή
κλαίεις, είμαι καλλιτέρος σήμερον).

“ Ή φέσους αντή ή γάκιας τί δὲν μάγι εἰς τὴν φυχῆν τοῦ εὐποιητοῦ; Ἀποκαλύπτει οὐδὲκαλπροτεροπίαν... Δὲν ἀπωνήσει, τελιμανόν· Ἐρινού, λεπτώνων δι, πιλόνων σοι ἀπορεῖσι ἐν τῇ Καζι. Τὸ μάρμαρον κατού, Είναι δι, ἀγράφης, Είναι δι παστάς τῆς μύρτους σου. Αυτὸν λεζι εἰς τὴν αληθεύσαν φυχήν σου, ω μόνος ἔνοος τῶν λιγανών ιδανίων.

¹Ταῦτα γέγοναν καὶ τὸ μνήμα της, καὶ τὸ
αὐτόνυμον τοῦτο τῷ λόγῳ τὰς γλυκείσας καὶ περι-
γένεσιν τεθύνει λέξεις.

« Ernest, ne pleure pas; je suis mieux aujourd'hui.

Στολίζει τό μνημακά με τάνθη του, τό χωρά-
στα με περιπέτειαν, αλλά δεν κλαίει. Όπης δὲν
ήτα περιμποθή ποτί δέν κλαίει· τά δέκαρα είναι
κροστίστης της... περιπέτειας. Είναι η βροχή,
της γνωμοδοτικής καλ δροσιάς αρρών ιρυματισ-
μάτα άνορθωτα καλ εποιείται ίμι τά-

με τὴν ιδίαν του ζωήν, θὰ τρὶς τὴν προσέφερε μετά την διάσταση την πάτην!

Figure 1. A summary of known human diseases.

ποιον τρόπον οι φύσεις από μακρινού πράγματού
μάς, παλαιότερες κατά τον Διονυσίου, αφέντες
τούς απεγκύρων. «Διαφορούσαν νά διαλιθωσιν
μονή την ζωήν, συνημμονούντο καὶ εντυχεῖτο... Καὶ
τέλος ανέτελεν ἡ μακραία θήρα... τῇ προ-
ποτε τὸ δημού του ἂντολετού του. Διὸν έγιν-
εγκύρως ἡ μάνος ἔστενεν. Γυνὴ ἄλλο δὲν ὑπῆρχεν
εἰ τῇ δημοτοφρίᾳ δὲ ἔστενον. Πρὶν τὴν συνετεῖλ-
τητρήθη ἀλώβασθαι, διότι τὴν προτέλεαν. Τὴν
υπήντησα καὶ εὑρε τὸ θανάτον του. Ἐδόθη ἐξ ὁ-
σιολογίας τοῖς αὐτοῖς ἀδύνατοι...»

Τὴν ἔρεαν πρὸ τοῦ θυσιετέρου ἴστεμέντη
δι' αὐτῆς τὰ ληφθέα . . . καὶ ἐγκέπεστο δῆτα
ἡ νερόνεστη περδία εἰναὶ τούτῳ μικρῷ ὥπερ γραπτὸ^ν
τὸν εἰνότηταν . . .

Δύο μέντοι μέθη διερχονται ἀς διατριψον δι' ὑπόστη, διεγγράφοντες εἰς τὴν ζωὴν των γραμμάν
τούς καὶ ίμερου. Ἀποδιέρχεται τοῦ κέστου διπάς
καρδίας κατάποτερής εἰς . . . "Ἐρρε καὶ φθίνου,
φυκτή της εὐτυχίας μάστι, δορὶ ώποιλα, ἄνευ Ι-
λίους καὶ οἰκτηρίου . . . "

“Η αύτη διαδικασία είναι πολύ γρήγορη.

τον πόλεμον πραγμάτων η ευτυχία του επικουρεί προστάτων . . . Είπε απόλυτος ήγος διέκοπτε τας έκθεσις του και τόν κατεκρήφτην τα ίδια όντα της ευτύχειας του. Ή γονιτσα του θέραψε και έληξε τα στήθη με περάσμα . . . και δή ήγει

εις θέση έπανωθρόφη σταράδωσε τη σταλίγμα του με λογοτύπων δυνατή. Κατ' οίκον ή αγώνα πατέρων είδες ότι μαζίς έπειταστηκαν...

εμπρέθενται κάτι άπομπολίθεων έν τοις Ελλήσοις... καὶ τὸ Λευκὸν ἀνθοῖς τοι παράδεσσον τοῦ κυνηγετούντος καὶ αὐτὸν γ' ἀπομπαλίθῃ μετ' ὅληνον...

— Πάς να τη δώσω την ζωήν μου όπως την ούσω! ... θρούνεν πάρογόντος συρρέων εις τούς πόδες τών επιστραμμένων ο τάλαις; ... 'Επικεκύ-
μανός της πάρογόντος ηθού στην αρχήν την

πειστούσι τοῦ ζωγράφου καὶ οἱ αὐτὸν ἦραν
καὶ μέλαινον τιμαρόποιον. Τὴν ἡγάπην πλείον
ἦραν, τὴν ἡγάπην διπλῶς, πλὴν ὃ βέβη, ὃ ὀχληρός
ἄλλον καὶ ἄλλων ἔστιν οἵ πενθυμοῖς καθιδύ-
ρουσιν τῷ ἀνήγγελλος τὸ εἰπασίον χωρεύσαν,
καὶ εἰδόντων χωρεύσαν, καὶ εὔπολη, οὐδὲν ὑπο-
τείνουσα, πήτη εὐτύχηκε τρισοδεῖα.

"Επιστέψαμεν ξένητοις" δι' αὐτήν διά τα φύτα
οι θυσίαι τῶν εὐθυγάτων . . . Πέπλος τοῦ οὐρανοῦ
οὐδέθενταν, πάπτα θυσία τῷ ἔργεντο δυνατόν . . . Νά
ησον σωτῆρα . . . "Αὐτὸν δικαῖον μὲ τὸ αἷμα του,

"Η κοιτη της τρίτη ἀνωρέφεις . . . ίσαντος τὴν
χοιρίδιον εἰς τοὺς καίστον τους τὰν κρατὶν ωργή-
μαρόν, ὃς πειδόντος τὸν τε παρθένον τους, καὶ τὸν
χοιρογονον μὲ τὰ πρότατα τους . . . Έπος τὸν

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

μένου παρακλητούς και μένου επί της καρυφής τοῦ
ἔπος τῆς οἰτες τοῦ Ἱεροῦ δρου ὑγιανταῖς μάναις
καινοτόμων; λόρου καὶ τούρη, νῦν καινούμενον. Πέιδη
ταῦ γηῖς Τιτανίδη, ἀπόγνων δὲ τῆς θαλάσσης Β. Δ.
περὶ τὰ δίτες χιλιόμετρα. "Εὖν δὲ ὁ λόρος σύνος
ὅντος ἴστηκεν μάτρη καὶ ἀπότομος ὑψόσαν,
περὶ τὰς θυσίας δὲ ἐγνών απτερότος πειλάδας
καὶ φράγγες καὶ τὸ ἀγέντον πλευτὸν τοῦ Βαζέντου
Πόντου, ὅρτα δὲ ἡ Ἀνατολῶν μὲν τὰ ἄκρα-
τεια Καρπά πονηροῦ, Ζερόποιο (τὴν νήσον Φιλο-
ρέδο) αὐτὸν στόμα, τὴν Κεσσονίου, τὴν νήσον
Ἀργιτιδῆ (Ἀργιτιδῆ κατὰ τὸν Βαζαντίνον)
καὶ αὐτὸν τὴν καλλιπάρεσσιν οἱ ὄρη τοῦ Μέσου
νηστοῦ Κερασούσηται, ἐν δυσμαῖς δὲ τὴν Βουλαν-
τζάκην, τὸν Θαρμακίθην, τὸν "Ἀπτάλ, τὸν Μελάν-
θιον, τὰ ἄρχαια Κοτύρων, καὶ τὸν λαμπτὸν τοῦ
Γενήτου, ὃν¹ οὐδενὸς ποταμοῦ οὐ πλεύει παρεβρέ-
χεται πλὴν τινῶν ἵπτων θυσίων δικαιοστάτων
καὶ γλυκαντῶν πηγῶν, καὶ παρὰ τὸ περικάλπον
ἐπὶ τῆς καρυφῆς ἐνὸς λέκτον κονιοτοῦ (cias-
teros). Τοιούτου δὲ παρακλητού, οὐπερ ἔποι-
ται ἀμπέλους ὄρηγοναν, διῆρχει εἰς τὰ μέρη
εἰς τὸν πρόδομον οὐ πρόδομον, εἰς τὸν οπαν καὶ εἰς
τὸν ὄπενδομον οὐ διάφεστος δὲ εἴηται ἡμεραῖς, διε-
πει τὸ παρακλητον τοῦτο ἡπο τοῦ βαζεντοῦ,
διεπει καὶ ἐπὶ τὸν Βαζαντόν περιβολίῳ δὲ μετι-
τρέπει εἰς παρακλητον καταβίνει δὲ ὑπέρει τοῦ
Ἄγιον Η Μαγείδου Βασιλείου.

Οἱ περίοικοι τοῦ ζεύς τούτου πιστῶσιν ἐκ παρδόσιος, ὅτι ὁ Μήγας Βασιλεὺς ἔστιν ὁ κτίστης τοῦ περικλεπτοῦ νούτον, καὶ ὅτις κάθος τε καὶ γρυπός ἡ Ναζίνεψηνος ἴντεκεῖ ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἐποίησεν τὰς ὄρηστοντας καὶ φαλοτορφάς αὐτῶν μελάτες. Τὸν δὲξανθὸν δὲ τούτων ἀπότομόντας τὸν τῶν νέων συγγραφίον, ἀπεργέντος ἐν ταῖς Ιεπομαῖς αὐτῶν, τετρὰς Μήγας Βασιλεὺς χάριν τοῦ ὑπερτέλους Ἀλμάτου ἐμάναται ἵντεκει: ἀλλ᾽ ἐκ τῆς οὐρανῆς ὅμως αὐτῷ ἐπιταλλεῖ, οὐδὲλλος φανεῖται διὰ τὸ μῆγας Βασιλεὺς ἴντεκειθεὶ τὸ ὄρος καὶ κατὰν συνέπειαν πολὺ ὁ κτίστης αὐτῆς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπῆρχε· πρὸς ἀποδεῖξιν δὲ περιθέσιο ἴντεκειθεὶρ ἐγένετο περιηργοσαντοσταλέν, τὴν πάλην καρκίνων περιγράψας καὶ ποιητικῶν συνεργίσεων, καὶ μὲν ἀντίστοιχον ἐγέλαστον μαντειώνα τοποτέρευτος. (Βασιλ. Ἐπικ. ὁδ. Γρηγορίῳ ἱετείρ.)

Μόλις ἀπογυνοῦ: τὸν ματαίον ἐπίσθιον, οὐκ ἐπὶ¹ ἄλλον ποτε, μαζεύει δὲ τὸν ὄντερον, εἰ δέ ἀ-
δεσπότων αἰτεῖν, (πεινῶν γάρ τὸν ὄντερον
καὶ λιπότες εἶναι ψηροφούσιν ἴντοντες) κατὰ
τὸν ζῆτον, οὐκ τὸν Σύντονον ἴνθειν δή
οὐθίσιον χαρίν διαδεινεῖν, ἀριθμὸς τηλεβανού-
ντος ἡμέρας τελεθερεύειν.
Ἐπειδὴ τούτης τῇ διανείδισι συ-
λλέγεται, τοιούτον ιτεὶ τῆς ἀληθείας κεφόρον.
“Οὓς γάρ λοιπὸν οὐδέποτε θειάζει τὸν κακαλι-
ψον φυγόντας δέσποινται εἰς τὸ πέ-
τρον κατόπιντον.” τούτου ταῦτα ἐπιμερίσεις πε-
ριποτίου ὑπετρέπονται, ταῖς ἵν τοῦ δρους νοτοῖς
πικρώνεσσιν. Οὐλαὶ δὲ τούτῳ εὐθυμάτως
μεριμναὶ ποιεῖνται καὶ πεντοστάν δίνονται,
οὕτοις δὲν οὐτά ἔργον εὐτὸν γίνεται, δι-
καίων ποτε τοῦτο καὶ τὸν Λακείφορον νεῖστο, ἢ δὴ
τοῦ πλούτου. “Οὔτοις οὐκέποτε θειαμάτες
λειτουργοὶ καὶ γάρ οὐδὲ πολὺ ἀπόδει τὸν θύσιον;
εἰς δέ τοι πεντεχθύμοντες δράματα περιθ-
εῖσθαι φάραγγες; μή ταῦτα βαθεῖται κατὰ δύο μέρη
πειρρόγονοι; κατὰ πλευρὰν δὲ ἐπὸν κρηπιδὸν δι-
μοινεύεται τοῦτον τελεῖον ιστεῖ καὶ αὐτὸς διηνεκεῖς
διωμετέρων, οὐδὲ τοῦ ἕπει δέδητα πετα-
τονται εἶναι τὸ δρός δὲ ἀγράνων μανοεδῶν τοι; τοι
εὐγένης τελευταράντας τὰ βάσια τῆς Ἰππο-
ας ἀποτελεῖται, μια δὲ τὸν ίπποδεῖς ἢν αὐτούς,
δικαίη ισημερία, ταῦτα γάρ μια οἰκεῖται αὐτὸν
ἔτεος οὐδετέρων, οὐφέλον τινα ἐπὶ τῷ διάρκειαν
τίνεσθαι. Ωτε τὸ πεδίον τοῦτο δρά-
ματοις ταῖς φύσεις καὶ τῷ μετεώρῳ ἐξεινα-
τον ποτηγούν παρηστόντες ακορύζον, οὐδὲ πλε-
τάριμην, ήμαγγιδεῖν, περιγένεσον, οὐ τοὺς
τεῖς Ἀμφισσαῖος τὸ Στρυμόνα, οὐτανανθέ-
ντα. Οὐ μίν γάρ, σχολοπτέρη τῷ σεβαστεῖ περι-
τίνοντος μικρὸν δεῖν καὶ τὸ ποταμός εἶναι ὅποι
θυσίας ἀρρενεῖσθαι δὲ δύναται ὥν ἦγε
το ποτηγούν ρίων βραχὺν τι τῇ γένεσιν πετρ-
αρχεγούντων, ἀφ' οὐ ἀνηγόνων εἰς δίνεν
τεροις περιελεῖται ἐμοὶ τοιότερον ἔρων καὶ
τοι διετή περιθεσόν, καὶ χρείαν τοι ὀπι-
οιοις αὐταρματεῖται, λιθώνον τε πλήθος αὐθ-
τοῖς διείσεις ἀντρεῖν, οὐ δει λιγότερον
τοι διεκανέσθαι, οὐ ταῖς τοι ποταμοῖς αἱρεῖσ-
ται γάρ τῶν τὸν ἄνθετον τὸ πλήθος, οὐ τὸν φύ-
τον

καν θρησκευάνθη ἄλλος μὲν ἀπὸ τῆς Θεατράσσουν ἐμοὶ δὲ
οὐχιλλα τούτοις προσέχειν τὸν κωνὸν ὃ δὲ μέ-
γαντον εἰπεῖν ἔχουμεν τὸν χαρόν, διὰ τοὺς πάσους
ὑπάρχων περιών φορῶν ἐπιτίθειον δί· εὐεργεί-
τη θέασσον, ἀδιστον ἴμεν πάντοις τὴν πορεύ-
σην τοῦ τρέφει· οὐ μόνον καθέτοι τῶν ἀστικῶν
θυρῶν ἀστηλάτων, ἀλλὰ ὅντες ὑβρίσαι ταῦ
παρεπέμπται, πλὴν τῶν κατὰ θύτην ἐπιτηρού-
μενῶν δύνανται πρὸς γέρα τοτὲ ἀπολογεῖν καὶ θυτορό-
φος ιστεῖν, οὐχὶ ἀρκτεῖν οὐδὲν τῶν Σφικτῶν,
μη γένοτο, ἀλλὰ θάρρων ἀγέλας καὶ σχύλην ἀ-
γριαν, καὶ λαγωνίαν βοσκεῖ, καὶ εἰ τὸ τούτος ἀ-
γριός· ἀρὴ οὖν οὐδὲν φρέσκον ἀλλον κα-
θιδύνον ἡ μάταιος ἴγαν, τοποτον γειρῶν, τὴν Τίν
βερίνην, τὰς οἰσαντίνες τὸ βίβλαρχον, φιλονε-
κτῶν απελάσασθαι; πρέσ τοπερ ἔπειτας οὐδει-
ναγγειόστη πάτειν γέρας ἀλαμον, Ἑγκά-
δες εὔην, καὶ τὴν πλάνην ἕντεχτο.

καθό) καὶ ἵπι τῆς δηθύνης τοῦ ποταμοῦ 'Ιρδος,
ιδίων ὁ φίλος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, οὐ 'Αγιος
Γρηγόριος οὐ Νεκρικῆς ἀνάθη μετ' αὐτῷ. Εκεῖ
ἴγκαττον πλίνον πάντας τοῦ· 'Ελλήνων συγ-
γραψει, ήν οἰς ἓντεκτον ή νεκτόν, καὶ ἀφί-
ωσαν ἑκατόντας εἰς μόνην τὴν ἀνάγκην της 'Α-
γίας Γραφῆς, μελετῶντας πρὶς οὐχιρρεότεραν κα-
τελλον· αὐτές καὶ τοὺς ἀργύρους ἔργοντες, καὶ
μελετοῦσα τοῦ Ηριόνην συγχρηματά, ήζε ὁν
συντίθεται καὶ ἀπάντηται, ονταμάνεσσαν αὐτὸν Φι-
λοκαλίαν. Συμπροσύχοντο ὑσκοὶ καὶ συνειγά-
ζοτο, φρόντες ἐδίλε, κόπτοντες πάτερ, ποτεστώ-
ται καὶ ἀφεόντες δένδρα καὶ σύροντες ποτοῦ-
των βραχίων φιλέαν, θάτε διὰ πολλοῦ χρόνου ἰ-
μενον ἵν ταῖς χρονίαις αὐτῶν οἱ ἀπό τῶν κοπωδῶν
τούτων ἐργάσαντος τοῦ (Τρύπη Νεκρικῆς). οὐ;

Εν τέστι έπιστολής ταύτης ήμερεται, ότι τά
ιρας Ένθι μαθαίνειν ο Μίγας Βασιλεὺς έκειτο επί¹
ειδής δέποτε ποτε πατέρων "Περσών", καθότι έναντι
αὐτούς αὐτῶν, Εντι της ἀπέρανθης υπέρχου-
μενητικόν τη κατηματικόν ανήκον πλευρομικόν τη οι-
γονογένετον Μεγάλου Βασιλείου, ένθι η μάτηρ
ει η άδειας αὐτών ήλον ίδρειν γυναικειάν με-
νον, συγχρόνως δέ το ή μετ' αὐτῶν πρεσβύτερος
διάδοξος αὐτῶν Πατρόποτος έμοιαζεν εν την θυ-
σιαστηρίῳ καιριμένη της δρυμού τοῦ αὐτοῦ πο-
ρείαν. "Άντι δι αμφιβολίας θα έκινε ο τόπος
της και πλέοντος της τότε ξημερώσεως Νεοκαι-
ριάς, διότι και οι κάτοικοι τη Νεοκαιριάς
όπλισσαν νη ἐπιτρέψουσι είς τὸν μέγαν βοσκίουν
των ίδιων πειθώνων ἀντροφόην, αλλ' αὐτός ἀ-
ρρώφη την πλευράν αὐτῶν, καὶ πάλιν ἔπειται,
οὐδὲλλον εἰς τὴν πολιν., ἀπέκρινε τὰς περι-
φορας τοῦ λαον, αἰτούντος αὐτῶν ἀμφοτος να
μειδηγή την παιδεγγανίαν. Ήγει δέ κάτιον πολ-
ιτικούς επιστρέψθεις τον κατέποντας λόρων, και κατη-
ρήσθεις τάν τη Μονήν και διά τον βλάψευτον
πέριη και τὸν ἀνέρευντον θάλασσαν τοι οἰζένευ-
τα εκετ' ἀρκτών φυγών και δικράνη ὅπετα
ον, ούτε τό παρκ τὰς θυμωτάς οικτόπον πεδίστα
ποταμούς εκπειτούστες ἐπόν οργανούς, ως
μουσικές η ἐπιστολή.

Σαν λοιπόν παρά τὴν Νεσκυτάρεικη (Νε-

ΣΠΟΡΙΣ

Prvi, vij 13. nov. 1902.

Евгений Наваисовский

ΘΕΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ ΡΙΓΩΣ

Διατηγής τίλιος διστάζει να έγραψῃ, πλέοντος κόπου και στανογυιώριας.

Καθ' ἑκάστην πρώιαν βρεθῶντες ὄλγον, κατὰ
τὴν λεπτόν, κατὰ δύο λεπτά, καὶ ὁ ἀνεμος φυγρό-
τερος τοῦ φίβωλος:

— The first question:

Όμοιο σκάπτοντας τὴν μακταίστητα, τὸ θλιβερὸν τοῦ κόπου, καὶ ὁ Λιος, βλίστων τὰς ἐκταίνουσας πρὸ τῶν ποδῶν του πεδιάν, αἰτίνες τὸν ἀνέμανσόν, κουρασμένον πελέν, μορφήις διὰ τὴν ἀφοσίωσιν του και γλυσσοφαί ἐπτῶν πραγμάτων... Εγγέρσος πελόν! Ετιλεύστων πελόν εἰ καρτωμένως, πετρώνεται τὸν λόφον, πετρώνεται τὸν λόφον καὶ ἡ φύση πετρώνεται ἐπει τέτοιος εἴναι τὸν κάμινον τοῦ Θίρους, πινουσιν ἀπόλεστας τὸ ἀλμυρόν θύμον τὸ βόσκοντα ικαί πρέβεται ἐπιλέσσονται βλέποντα διτί διώκονται, φεύγουσι πρὸς τὸν λόφον και παρεπιδρούν ἀτενός, ἐπιπληγμένα, ἀνίσυχα.

ναι αὐτῆς, οἱ δραματικοί ἀπότομοί τις, ὅπων
ἔρχονται εἰς τὸν κέδων τὴν δύνασιν του, τὴν ὁ-
ρατότερην του, τὴν δερμάτωτο του, γάκυντον
τηνδὸν τὴν ζωὴν του εἰς τὰ ἄνθη, ἐν φῷ πτυνὲ
ἔφαλλον. Τὸν πάντας ἀεράντη μήνα ἔχονταν
εἰς τοὺς πακτούς, ἔγιναν, ἐν φῷ ὁ Ζεύς φορός
τοῦ χρόνου μὲν τὸ γάκυντο πόστημα . . .

Τεττάσταν, τὰ ἀνθή ἀπέβανον. Σχιδόνιον οὐδὲ τὸ ὄντακτον τῶν λιμένων πάλιν. Ή Μαργαρίτα, τὸ Ρέδον μὲν τὰς διανυκτάς και εἰσιθήσας ἴσθισται, τὸ συδεργὸν χρυσάνθεμον, ὑδήρην, ὡς γῆρας ἐναμένουσα παρηγόρειν . . . Θά την προσωρικήν πῆρε ὁ Λίτος; «Βγάζεις πλούτον τῶν πολιών! . . . Καὶ τὸ γῆρας εἶναι τόσον λυπητόν, διπάν άγνωπτον τὴν ζωὴν!

Πρέπει τοι νέ καρακευσμοῦ διά την ἀλλαγὴν τῆς κατοικίας, διά τὴν μαριχύπασιν. Τρίγυρας γηστῶν ρύπουνος πρὸς τὸ βάθος τοῦ πόρου. Ιχνάγγρα διέρκεσαν, ὅλομνονχος, κατελαύκος, πλευρῶν διωκήσας. Ήστε δὲ τὴν ἔνωμάτος τῆς ἴνδηθεμένην μὲν τὰς χειράς, ής θεωρησον πότι εἶτε, μετάριθμον, εἰς τὰς νήσους, διπάν οἱ ένδημοις ἐνδέμαται μὲν δρακτῶν μπ-

Πεπτή τά έν νερών προσεγγίσαται του και σκι-
δαμάται, ένοψη τη παρεπέδευτη της άμ-
μης και γίγανται με γρυπούς τύβο ηδόνας γένεται
της. Αποτελεί την παρατητή της άκαθαρσίαν της
λατού και μειώνει από ελάχιστο φώτος . . .

Έπι τον ίδιων χρόνο πάρει οι αερόντα νά-
κτυπερά το ρέμφος του έν πετρογελήδηνον, διπερ-
ένη παραγέμμαντον της τοπείας του και τρέλλαν
της κοπούσσων, μίτατες κατά τών πατείνων ιδά-
λων τρόπων.

— Πρέπει να στείλω αύτά τα παλαιοστιθίνια την χρεωμένη δύναμη μου τη πλήρη και να μου γίνει νέο γιούνο... .

"Ἐπειτα βράδις, ἀλλὰ σοθῆρε, ἀφ' οὐ ἐ-
λθοῦ μὲν τὸν ἔξ οὐκέτη ποσῆρον του, ὁ γα-
ρις ὀδοιπόρος, ἀλλοτε εἰδυτήτατος, σῆμαρον
θερός μὲν τὸν καρον, ἀπέργεται, εἰς τὰ κτύμα-
τα, κάχη τὸν γύρων του ὡς δικούτητης καὶ
ανοικτούς τε ποσῆρον.

— Καθ' πράγμα τὸν καρφὸν τοῦ . . .
Ἐξίστουνε πλόνοι ἀλλὰ διώλου, φωτεῖς ἀκάμη
ρωμές σταρβάλλες καὶ διασκεδάζεις ἡσίων, χεισ-
ίες τὰ δέσποτα τῶν εκμήρων τῶν ἀποτυπωσάντων
αἱς . . .

περ νέκ πιστων εὐχετησ, ἔξηρνισθησαν, και
οὐδὲν τῶν ταῖς μεμενές έστι, διότι ἀπό τῆς θύμαράς
τῆς ἐναυγωρεσσας των, η πρώτη βροτή, συρράδει,
ἀκαθίστα τὴν στρέψη ἀπό τη λευκή των ἴγνων.

Και οι μαθηταί ἐπενέρχονται καὶ πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν των καὶ αἱ οἰωνογένειαι ἐπιτρέφονται ἀπὸ τῆς ἐξόχης. Αἱ ἀμάρτυροις καὶ τὰ ἄπομ-
λους ὑπέρταρπονται. Καιρὸς νῦν αὐτῷθι τι διὰ
τὸν διαγέλεσσαν. Ὅμηρος οὐδὲν επιώνει,
πεπιώνει διὰ τῶν γνωστῶν ἀτραπῶν τους, οἷων εἰς
τὰς ἀποθύσεις τους τὸν μυμβρυνώδη πτέρυγα ἐν-
τούμου τινὸς ή τὸν σπόρον, τὸν ὄντος οὐ διετατ-
κενάν κατέβησαν οἱ πέτραι τὰς δέσμους. Ήτο κυρίος ή
Ιερός ή θρούχος . . .

Bogolyubov . . .

Φθινοπωρίων ρίγες! Εἰς τὸ μικρὸν ἔστος ὄρμονται τὰ ἱκέτωνεπτάθλημα μὲν τοὺς παρελθόντας κορυφῶν των χωρίζουσαν αὐτὸν μάνον τούς μέσους· Φύλακα ὀχυρών, φύλλα πεπτουσίν. Η γῆ λιπαρεῖται. "Τυποτήτων μάκτες, ἀκεφόνται εἰς τὴν θάσον τῶν ἄγροτικων ἄνθεων. "Ανθεῖν,

ταχική παραγωγή, μερικές φορές ιστορία του γελάνες σύμφωνα με την αποδομή που έπιπλανε την επαργυρωμένη Αθήνα. Φύσιμα έδιναν μαλλίγον λαυρίου, με ύποδημάτους στελεσμάτων, μία γυνά δύναμη, μόνη και απεικόνιση. Περιπτώηση περί αυτής, μετ' απέβολον αποτέλεσμα, την γη, μέτα τα δένδρα, τα φύλλα, όπουροντα ήμετανικούν αλλά έν αυτοῖς μόνον τὴν οὐρών της θλιψίαν.

Είναι ώρας άλλων, νέας ζώης. "Ω! Αυτή η φορά πλέι λίγις σ' ΑΚΟΜΗ! Η Θεοντουριόν μέγιστος! . . . Ή θρίλερός της άγρυπνοςτα περί τους πράξεών της, την διάρκεια των γιγαντών της, θυμά τύσου επιδιδοσίας, η λεπτή σύλλη των παλέων μαθιδιαμάτων, προφοράς της ανέραν ήδη. Ούδετελλος την περιήρθησαν Ιωάννος; άλλος ο περίφρεσος θριβαλμός ικανός της χρεαστικούντων την φοιβώντα αλλάχα, τόσῳ μετάν, κατ' ίκτις έτοιμας είναι τάρος, τάρος πεπετρήσαντος παράθλοτος· έκει, ειλικρινώς, έγιναν τα δεκτεύοντα επτά της πεδινών Μακεδονιών, η πλούτος γεωργών τάξισκοντα την ζωήν. μέτων είτη θυμεγήν νεολαίαν, δέκα Τργγίλας ορμώμενος καλοκάγαθος και πολύγλωσσος Διηγήτρις Σταυρόποντος, παρέδωσεν, άρσης και έγκαταλειμμένος, εἰς μικρόν χωρίσιον της έπαρχιας Προστάτην την υπάτερη ποιηή· Ανθρώποι, δεδάξας κατ' έργας την 5 έτη την τη κατά Χαλανγή Θεολογική Σχολή, έπι θεολογείαν είπε τις το Συμάντα Μιτσήην και μετά ταῦτα εἰς το τάν Κωδωνών έπι θολόκρην τρισκονταστίεν, τοποθέτην έπι τέλειον ξύλην, δάλι οπως έχουσαν τα ανθρώπων.

Μετά της πανθόστιας οικογένειας πάντες οι μεγάλωντες ή τας αρέταις των άνδρών λειτουργούν διάφοροι τοι ταύρου, άνεμωνΟυντες: «Αιώνια ή υπήμερη τοις άπειροτευτοῖς Δημητρίου Στεφανίδης,

